

ทหารน้อยสิบนายออกไปกินอาหาร
หนึ่งล้าลักเหลือกลาน เหลือทหารเก้านาย
ทหารน้อยเก้านายนั่งอยู่จนดึกดื่น
หนึ่งหลับไม่ยอมมตื่น เหลือทหารแปดนาย
ทหารน้อยแปดนายเดินทางในเดวอน
หนึ่งไม่ขอจากจร เหลือทหารเจ็ดนาย
ทหารน้อยเจ็ดนายช่วยกันผ่าฟืน
หนึ่งโดนฟืนไม่ฟืน เหลือทหารหกนาย
ทหารน้อยหกนายแห่ฟั้งในวัง
หนึ่งโดนฟั้งฟั้งต่อยร่วง เหลือทหารห้านาย
ทหารน้อยห้านายศึกษานิติศาสตร์
หนึ่งออกกว่าคดีราษฎร เหลือทหารสี่นาย
ทหารน้อยสี่นายออกท่องทะเลกว้าง
หนึ่งถูกปลากลิ้นกินทั้งร่าง เหลือทหารสามนาย
ทหารน้อยสามนายเดินเล่นในสวนสัตว์
หนึ่งโดนหมีใหญ่กัด เหลือทหารสองนาย
ทหารน้อยสองนายนั่งเล่นกลางแดดแจ่ม
หนึ่งโดนเผาเหี่ยวแห้ง เหลือทหารหนึ่งนาย
ทหารน้อยหนึ่งนายอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย
เขาแขวนคอตัวเองตาย
จึงไม่เหลือใครเลย

I

บริเวณมุมของตู้โดยสารรถไฟ ชั้นหนึ่งซึ่งอนุญาตให้สูบบุหรี่ได้ ผู้พิพากษาเวอร์เกรฟที่เพิ่งเกษียณจากบัลลังก์ได้ไม่นานกำลังนั่งพ่นควันซิการ์และสอดสายสายตาที่แสดงความสนใจไปทั่วพื้นที่ข่าวการเมืองใน *เดอะไทมส์*

เขาวางหนังสือพิมพ์ลงและมองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนี้อยู่รถไฟกำลังแล่นผ่านซอมเมอร์เซ็ท เขามองนาฬิกาข้อมือของตน อีกสองชั่วโมง

ในใจเขากำลังทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเกาะทหาร มีเรื่องของการซื้อเกาะครั้งแรกโดยเศรษฐีชาวอเมริกันคนหนึ่งทีคลั่งไคล้การเล่นเรือยอร์ชต์ และบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมหกราศน์ที่เขาส่งสร้างบนเกาะเล็กๆ แห่งนี้ในบริเวณชายฝั่งเดวอน ข้อเท็จจริงอันน่าเสียดายที่ว่าภรรยาใหม่คนที่สามของเศรษฐีอเมริกันผู้นี้เฝ้าเรื่องง่ายนำไปสู่การประกาศขายบ้านและเกาะแห่งนี้ โฆษณาอันสวยหรูมากมายปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ จากนั้นก็ตามมาด้วยการประกาศอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกว่ามีคนชื่อคุณโอเวนชื่อไปแล้ว หลังจากนั้นข่าวลือจากบรรดานักเขียนข่าวซุบซิบก็เริ่มต้นขึ้น ที่แท่นที่ซื้อเกาะทหารไปคือคุณกาเบรียลล์ เทิร์ล ดาราหนังสือลึกลับต่างหาก! เธออยากจะใช้เวลาบางเดือนอยู่ที่นั่นโดยไม่มีสิ่งทั้งหลายคอยตามนะ! ในขณะที่ *บิสซิบี* แย้มพรายเป็นนัยๆ ว่ามันจะใช้เป็นที่พักสำหรับราชวงศ์! ส่วน *คุณแมร์รีเวทเทอร์* ได้กระซิบบอกเขาว่าเกาะนี้ถูกซื้อไปเพื่อใช้ในการอันheimunต่างหาก ลอร์ดหนุ่มนาม ล. ได้ยอมจำนนต่อศรัทมาเทพในที่สุด! ในขณะที่ *โจนส์* รู้ *ความจริง* เลยทีเดียวว่ามันถูกจอมพลเรือคนหนึ่งซื้อไปด้วยเจตนาเพื่อดำเนินการทดลองบางอย่างที่เป็นความลับสุดยอด!

ที่แน่ๆ เกาะทหารตกเป็นข่าว!

ผู้พิพากษาออร์เกรฟลั่งจดยอดหมายฉบับหนึ่งออกจากกระเป๋า ลายมือที่นั่นแทบจะอ่านไม่ออก แต่คำพูดตรงนั้นตรงนี้ก็ปรากฏแก่สายตาดังเด่นชัดเกินคาดคิด ลอว์เรนซ์ที่รักยิ่ง...ไม่ได้ข่าวคราวจากคุณมาหลายปี...ต้องมาที่เกาะทหารนะ...มันเป็นสถานที่อันสวยงามน่าหลงใหลที่สุด...มีเรื่องให้คุยกันเยอะเลย...วันเก่าๆ...สัมพันธ์กับธรรมชาติ...อาบแสงแดด...๑๒.๕๐ น. ออกจากแพดดิ้งตัน...พบกันที่ไอ้กบบริดจ์...และจดยอดหมายฉบับนั้นก็ถึงชื่อเธอโดยเล่นทางอย่างสวยงาม คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ผู้เป็นสหายของเขา เสมอมา

ผู้พิพากษาออร์เกรฟพยายามย้อนนึกกลับไปว่าเขาได้พบกับเลดีคอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันแน่ จะต้องเป็นเจ็ด ไม่ใช่สิ แปดปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอไปอิตาลีเพื่ออาบแดดและใช้ชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและชนบทที่อิตาลี เรียกว่า กอนตาดินี่ ต่อมาเขาได้ข่าวว่าเธอเดินทางต่อไปยังซีเรียเพื่อจะขออาบแดดที่แรงขึ้นอีกและใช้ชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและชาว เบดูอิน

คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน เขานึกอยู่ในใจ เป็นผู้หญิงจำพวกที่ จะซื้อเกาะที่ไหนสักแห่งและใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับได้เลยละ! เขาพยักหน้าเห็นชอบกับตรรกะของตัวเองเบาๆ ผู้พิพากษาออร์เกรฟปล่อยให้ศีรษะของตนหุบลง...

เขาหลับไปแล้ว...

II

เวร่า เคลย์ธอร์น นั่งในตู้โดยสารชั้นสามพร้อมกับนักเดินทางอื่นๆ อีกห้าคน เธอเอนศีรษะพิงพนักและหลับตา ร้อนเสียเหลือเกินในการเดินทางด้วยรถไฟวันนี้! ได้ไปทะเลก็น่าจะดีอยู่หรอก! ช่างเป็นโชคครั้งใหญ่จริงๆ ที่เธอได้งานนี้ เวลาอยากได้งานในวันหยุด ก็ไม่พ่นงานดูแลเด็กสักโขยงหนึ่งแทบจะทุกครั้งไป งานเลขานุการในวันหยุดนั้นหายากกว่ามาก แม้แต่สำนักจัดหางานก็ไม่ได้ให้ความหวังมากนัก

แล้วจดยอดหมายฉบับนี้ก็ส่งมาถึงเธอ

“ฉันได้ข่าวของคุณมาจากสำนักจัดหางานสกิลด์วิเมน พร้อมกับจดหมายแนะนำจากพวกเขา และเข้าใจว่าพวกเขา รักคุณเป็นการส่วนตัว ฉันจึงนัดที่ร้านให้เงินเดือนตามที่คุณขอ และหวังว่าคุณจะมารับหน้าที่ได้ในวันที่ ๘ สิงหาคม ๑๙๑๗ ระวังออกจากแพดดิ้งตันเวลา ๑๒.๕๐ น. และจะมีคนไปรับคุณที่สถานีไอ้กบบริดจ์ ฉันแนบธนบัตร ๑ ปอนด์มาให้หน้าใบเพื่อ

เป็นดั่งฟ้าจรดดวง

ขอแสดงความนับถือ
อุนา แนนซี ไอเวน

และที่หัวจดหมายประทับตราที่อยู่ เกาะทหาร สติคเคิลเฮฟเวน เดวอน... เกาะทหาร! อะไรงัน ในหน้าหนังสือพิมพ์พักหลังนี้ไม่มีข่าวอื่นอีกเลย! นอกจากคำพูดเป็นนัยและข่าวลือที่น่าสนใจสารพัดอย่าง ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ไม่น่าจะจริงก็ตาม แต่บ้านหลังนั้นสร้างขึ้นโดยเศรษฐีคนหนึ่งอย่างแน่นนอน และว่ากันว่า เป็นความหรรษาที่สุดของที่สุดโดยแน่แท้

เวร่า เคลย์ธอร์น เหน็ดเหนื่อยกับเทอมล่าสุดในโรงเรียนซึ่งทำให้เธอ ลื่นเป็ลื่องพลั้งไปมาก เธอคิดอยู่ในใจว่า 'การเป็นครูพละในโรงเรียนชั้นสามไม่ใช่โอกาสที่ดีอะไรเลย... ถ้าฉันจะได้งานในโรงเรียน ดี ๆสักแห่งก็ดีนะสิ'

และแล้ว ด้วยความรู้สึกเย็นเยือกไปทั้งใจ เธอคิดว่า 'แต่ฉันก็ยังโชคดีที่ได้งานนี้ จะว่าไป คนเราไม่ชอบการไต่สวนของเจ้าหน้าที่หรอก ต่อให้เจ้าหน้าที่คนนั้น ได้ประกาศว่าฉันพ้นจากความผิดทั้งหมดก็ตาม!'

เขาถึงกับออกปากชมที่เธอแสดงสติปัญญาและความกล้าหาญออกมาให้เห็น เธอจำได้ ส่วนเรื่องผลการไต่สวน มันไม่มีทางดีไปกว่านี้ได้อีกแล้ว และคุณนาย แฮมิลตันเองก็เมตตาเธอมาก จะมีก็แต่ฮิวโก้นั้นแหละ แต่เธอจะไม่คิดถึงฮิวโก้!

แล้วทันใดนั้น แม้อากาศในตู้รถไฟจะร้อนอบอ้าว เธอกลับตัวลั่นขึ้นมา และคิดว่าถ้าไม่ได้กำลังเดินทางไปทะเลก็คงจะดี ภาพหนึ่งผุดขึ้นอย่างแจ่มชัด ในความคิด *ศิระชะของซีริล พลูบขึ้นพลูบลง และกำลังวายุไปที่ไซดหิน ขึ้น ลง ขึ้น ลง... และตัวเธอเอง วายุตามเขาไปด้วยท่าที่ฝึกมาอย่างคล่องแคล่ว เธอแหวกวายุผ่านสายน้ำ แต่ก็รู้อยู่เต็มอกว่า เธอไปไม่ทันแน่...*

น้ำทะเล น้ำอุ่น ๆ สีสฟ้าเข้มนั้น ยามเช้าที่เคยนอนทอดตัวอยู่บนผืนทราย ฮิวโก้ ฮิวโก้ผู้เคยบอกว่าเขารักเธอ...

เธอต้อง *ไม่*คิดถึงฮิวโก้...

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นและขมวดคิ้วมองไปยังผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้าม ชายร่างสูง ใบหน้าสีน้ำตาล ดวงตาสีอ่อนที่ค่อนข้างขิดติดกัน และปากที่ยิ้มผยจนเงิอบจะโหดร้าย

เธอคิดอยู่ในใจว่า

ฉันพนันได้เลยว่าเขาต้องเคยไปอยู่ส่วนอื่น ๆ ที่น่าสนใจของโลก และเคยพบเจอเรื่องราวที่น่าสนใจมาบ้างแล้ว...

III

ฟิลิป ลอมบาร์ด สรุปลักษณะของหญิงสาวที่นั่งตรงข้ามได้จากการกวาดตาอย่างรวดเร็วเพียงแวบเดียว โดยคิดอยู่ในใจว่า

“สวยเลยทีเดียวละ อาจมีท่าทางคล้ายคุณครูตามโรงเรียนอยู่บ้าง...”

เป็นคนที่เก็บอารมณ์ได้นิ่งทีเดียว เขาจินตนาการว่าอย่างนั้น และเป็นคนที่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทั้งในเรื่องรบและเรื่องรัก เขาชักอยากจะลองกับเธอตุลั๊กตั้งแล้วสิ...

เขาขมวดคิ้ว ไม่ได้ สลัดเรื่องพวกนี้ทิ้งไปให้หมด นี่เป็นเรื่องการเรื่องงาน เขาต้องเอาความคิดไปจดจ่ออยู่กับงานสิ

เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ เขาสงสัย เจ้าคนยิวนั่นลึกลับเป็นบ้า

“เอาก็เอา ไม่เอาก็ตามใจนะ ผู้กองลอมบาร์ด”

เขาพูดอย่างครุ่นคิด

“หนึ่งร้อยกินนี่สิคะ”

เขาพูดสบาย ๆ ราวกับว่าเงินหนึ่งร้อยกินนี่ไม่มีค่าอะไรสำหรับเขาเลย *หนึ่งร้อยกินนี่* ในยามที่เขาไม่อิ่มอาหารดี ๆ กินเป็นมื้อสุดท้ายแล้วจริง ๆ! แต่เขาก็ยังคิดว่าเจ้ายิวตัวเล็กนั่นไม่ได้ถูกหลอก นั่นเป็นเรื่องที่ระย้าที่สุดเกี่ยวกับชาวยิวเลย เราไม่มีทางหลอกคนพวกนี้เรื่องเงินได้ พวกมันรู้!

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ แบบเดิม

“และคุณไม่สามารถบอกข้อมูลอะไรผมได้มากกว่านี้เลยสิคะ”

นายไอแซก มอร์ริส สันตึระชะน้อย ๆ ลั่นเสียงนั้นอย่างมั่นใจมาก

“บอกไม่ได้เลย ผู้กองลอมบาร์ด เรื่องมันก็มีอยู่แค่นั้นแหละ ลูกค้าผมเข้าใจว่าคุณมีชื่อเสียงในด้านที่เป็นคนเอาตัวรอดได้ดีในสถานการณ์คับขัน ผมได้รับมอบอำนาจมาจ่ายเงินให้คุณหนึ่งร้อยกินนี่เพื่อแลกกับการที่คุณจะต้องเดินทางไปssticคิลเฮฟเวน ในเดวอน สถานที่ที่ใกล้ที่สุดคือโอ๊กบริดจ์ จะมีคนไปพบคุณที่นั่นและขับรถพาคุณไปssticคิลเฮฟเวน จากนั้นจะมีเรือยนต์พาคุณไปส่งที่เกาะทหาร ที่นั่น คุณจะต้องทำอะไรก็ตามที่ลูกค้าของผมสั่ง”

ลอมบาร์ดถามขึ้นทันที

“นานแค่ไหน”

“ไม่เกินหนึ่งสัปดาห์เป็นอย่างมาก”

ร้อยเอกลอมบาร์ดลูบหนวดเล็ก ๆ ของตน แล้วพูดว่า

“คุณเข้าใจใช่ไหมว่าผมไม่สามารถรับงานอะไรที่มัน...ผิดกฎหมายนะ”

สายตาคมกริบของเขาแลปราดไปที่อีกฝ่ายขณะพูด มีรอยยิ้มจาง ๆ บน

ริมฝีปากหนาแบบคนเชื้อสายเซไมต์ของนายมอร์ริสขณะที่เขาตอบอย่างหนักแน่นว่า
 “ถ้าเขาเสนอให้ทำอะไรผิดกฎหมาย คุณมีอิสระทุกประการอยู่แล้วที่จะ
 ถอนตัว”

ไอ้คนกะล่อนระย้านี้ มันเยี่ยม! ทำอย่างกับรู้ดีว่า จากการกระทำในอดีต
 ของลอมบาร์ดนั้น เรื่องที่ว่าจะถูกหรือผิดกฎหมายนั้นไม่ใช่ *องค์ประกอบสำคัญ*
อันจะขาดเสียมิได้ ของเขาเสมอไป...

ริมฝีปากของลอมบาร์ดเองก็แยมออกกว้าง

พระเจ้า เขาเคยเอาตัวเข้าไปเลี้ยงอยู่ครั้งหรือสองครั้ง! แต่ก็รอดพ้นมาได้
 เสมอ! จริง ๆ แล้วไม่มีอะไรมากนักหรอกที่จะทำให้เขาแบ่งแยกดีชั่ว...

ใช่ ไม่มีอะไรมากนักที่จะทำให้เขาแบ่งแยกดีชั่ว เขาจินตนาการไปแล้วว่า
 ตนกำลังจะเจอเรื่องสนุกที่เกาะทหาร...

IV

ในตู้โดยสารปลอดบุหรี่ของรถไฟ นางสาวเอมิลี เบรนต์ นั่งหลังตรงเหี่ยวตามที่ทำ
 เป็นวิสัย เธอมีอายุหกสิบห้าปี และไม่เห็นดีเห็นงามกับการเอนตัวเลื้อยไปมา
 บิดาของเธอซึ่งเป็นนายพันเอกที่ได้รับการอบรมมาแบบโบราณ เข้มงวดเป็นพิเศษ
 ในเรื่องกิริยามารยาท

คนสมัยนี้ปล่อยตัวตามสบายอย่างหน้าไม่อายในตู้รถไฟ และในอย่างอื่น
 ทุกๆอย่างด้วย...

นางสาวเบรนต์นั่งอยู่ในตู้รถไฟชั้นสามที่แน่นขนัด มีรังสีของความถูกต้อง
 ทางศีลธรรมและหลักการอันไม่ย่อหย่อนแผ่ซ่านรอบตัว เธอสามารถทนต่อความ
 ไม่สบายกายและความร้อนอบอ้าวได้สำเร็จ สมัยนี้ใครๆก็บ่นเรื่องพวกนี้กันทั้งนั้น!
 พวกเขาอยากจะฉีดยาชาวก่อนที่จะถอนฟัน พวกเขากินยาถ้าหากว่านอนไม่หลับ
 พวกเขาอยากได้เก้าอี้ที่นั่งสบายมีเบาะรอง ส่วนสาว ๆ ก็ปล่อยเนื้อปล่อยตัว
 ไม่รักษาหุ่นเอาเสียเลย แล้วพอฤดูร้อนก็นอนกันเกือบนวดในสภาพที่แทบจะ
 แก้วผ้าอยู่แล้ว

ริมฝีปากของนางสาวเบรนต์เฝิ้มแน่น เธออยากจะยกตัวอย่างใครสักคน

เธอจำได้ถึงวันหยุดฤดูร้อนปีที่แล้ว แต่ปีนี้มันจะไม่เหมือนเดิม เกาะทหาร...

ในใจเธอนึกทบทวนจดหมายที่อ่านมาแล้วหลายต่อหลายเที่ยว

“เรื่องคุณเบรนต์

หวังว่าคุณจะจำฉันได้นะคะ: เราพักที่เบลล์เฮฟเวน
เกสต์เฮาส์ด้วยกันเมื่อเดือนสิงหาคมปีในหกปีนั้นแหละ
และดูเหมือนเราจะคิดอะไรเหมือนกันกลางห้อง

ฉันเปิดเกสต์เฮาส์ของตัวเองบนเกาะแห่งหนึ่งแถว
ทางฝั่งเดวอนด์: ฉันคิดว่าจริง ๆ แล้วยังมีโอกาสสำหรับ
สถานที่ที่ทำงานง่าย ๆ ง่าย ๆ และคนประเภทที่หัวโบราณ
นิสัยดี ไม่มีพวกอวดเนื้อตัวหรือเปิดแผ่นเสียงกันดั่งครั้งก่อน
ฉันจะดีใจมากถ้าคุณสามารถมาใช้เวลาในวันหยุดฤดูร้อน
ที่เกาะทหารได้ หมายความว่าไม่ต้องทำอะไรเลยคะ: ในฐานะแขก
ของฉัน ประมาณต้นเดือนสิงหาคม: สะดวกไหมคะ: อ้าว:
สักวันที่ ๘ ก็ได้

ด้วยความนับถือ

อ. น. โอ...”

ชื่ออะไรกันนะ ลายเซ็นอ่านยากเขี้ยว เอมีลี เบรนต์ คิดอย่างหงุดหงิด
“มีคนเยอะแยะที่เขียนลายเซ็นตัวเองซะอ่านไม่ออกเลย”

เธอปล่อยความคิดให้ย้อนกลับไปหาผู้คนที่เบลล์เฮฟเวน เธอไปอยู่ที่นั่น
ในช่วงฤดูร้อนสองปีติดกัน มีผู้หญิงวัยกลางคนนิสัยดีคนนั้น คุณ...คุณ...เธอ ชื่อ
อะไรนะ ที่พ่อเป็นนักบวชประจำวิหารนะ แล้วก็มีความหมายโอลตัน หรือออร์เมน
ไม่ใช่สิ ต้องเป็น โอลิเวอร์แน่ๆ! ใช่แล้ว โอลิเวอร์

เกาะทหาร! ในหนังสือพิมพ์มีข่าวเกี่ยวกับเกาะทหาร อะไรสักอย่างเกี่ยวกับ
ดารานาง หรือว่าเศรษฐกิจอเมริกันกันแน่

แน่นอนอยู่แล้วว่า สถานที่พวกนี้มักจะมีราคาสูงมาก เกาะไม่ได้เหมาะกับ
ทุกคนหรอก พวกเขาคิดว่าความคิดนี้โรแมนติก แต่พอไปอยู่เข้าจริง ๆ ก็จะมีเรื่อง
ถึงข้อเสียต่างๆ และมีแต่จะยินดีเป็นยิ่งนักที่จะขายทิ้ง

เอมีลี เบรนต์ คิดอยู่ในใจ อย่างน้อยฉันก็จะได้ไปพักผ่อนวันหยุดโดย
ไม่ต้องเสียเงิน

ในเมื่อรายได้เธอลดลงมาก และเงินปันผลมากมายก็จางหาย เรื่องนี้เลย
เป็นปัจจัยที่ต้องเอามาพิจารณาอย่างสำคัญ เพียงแต่เธอน่าจะจำอะไรได้มากกว่านี้
สักนิดเกี่ยวกับคุณนาย...หรือว่าคุณ...โอลิเวอร์กันนะ

V

นายพลแมคคาร์เทอร์มองออกไปนอกหน้าต่าง รถไฟเพิ่งวิ่งเข้าสู่เอกซิเตอร์ซึ่งเขาจะต้องเปลี่ยนขบวน ให้ตายสิ รถไฟสายรองพวกนี้ช้าเป็นเต่า! สถานการณ์เกาะทหารนี่นะ จริงๆ แล้วไม่ได้ไกลอะไรเลยถ้าวัดระยะทางกันจริงๆ

เขายังไม่รู้แน่ชัดว่านายคนที่ชื่อโอเวนคนนี้เป็นใคร ดูเหมือนจะเป็นเพื่อนของสปูฟ เลกการ์ด แล้วก็เพื่อนของจอห์นนี่ ดายเออร์ ด้วย

“...จะมีเพื่อนเก่าของคุณสักคนหรือสองคนมาด้วย อวากา: คุณเรื่องวันเวลาเก่า ๆ นะ”

จะว่าไป เขาน่าจะสนุกกับการคุยถึงวันเวลาเก่าๆ พักนี้เขาจินตนาการไปว่าผองเพื่อนต่างเจริญก้าวหน้า ยกเว้นตัวเขา ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะข่าวลือเวอร์ตะไลนั้นที่เดียว! พระเจ้า มันก็ทำให้ใจยากอยู่นะ ถึงตอนนั้นก็เกือบสามสิบปีแล้ว! เขาคิดว่าอาร์มีเทจต้องเอาไปพูด ไอ้ลูกหมาเอี้ย! เขาจะไปรู้อะไรเรื่องนี้ อ้อ จริงสิ ไม่มีประโยชน์ที่จะมาจิตตอกกับเรื่องพวกนั้นเลย! บางทีคนเราก็คิดฟุ้งซ่านเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเอง คิดไปว่าเพื่อนสักคนกำลังมองเราด้วยสายตาแปลกๆ

ที่นี่ก็มาถึงเรื่องเกาะทหาร เขาสนใจอยากจะทำหน้าก ชาวซุบซิบมากมายกระพือกันให้ว่อน ข่าวลือที่ว่าจอมพลเรือหรือสำนักงานการสงครามหรือกองทัพอากาศซื้อเกาะนั้นไว้แล้วน่าจะอาจจะมีมูลอยู่บ้างละ...

เอลเมอร์ ร็อบสัน ซึ่งยังหนุ่มแน่นและเป็นเศรษฐีอเมริกันได้สร้างสถานที่นั้นขึ้นจริงๆ หมดเงินไปโหลยตามที่เขาว่ากันนะ มีความทรูทรูทุกอย่างเท่าที่ทำได้ในโลกมนุษย์...

เอกซิเตอร์! ยังต้องรออีกตั้งชั่วโมง! เขาไม่อยากจะรอเลย เขาอยากจะทำขึ้นรถไฟแล้ว...

VI

นายแพทย์อาร์มสตรองกำลังขับรถมอร์ริสของตนผ่านที่ราบซอลส์เบอรี เขาเหนื่อยเหลือเกิน...ความสำเร็จย่อมมีโทษตามมาเช่นกัน เคยมีสลัมยี่ห้อที่เขาตั้งอยู่ในห้องตรวจของตนที่ถนนฮาร์ลีย์ แต่งกายอย่างถูกต้อง แวดล้อมไปด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัยที่สุดและเครื่องเรือนที่ทรูทรูที่สุด และรอคอย รอไปเรื่อยๆ ในวันอันว่างเปล่า รอว่าสิ่งที่เขาลงทุนไปจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว...

เอาละ มันสำเร็จ! เขาโชคดี! แน่หนอนว่าทั้งโชคดีและมีฝีมือด้วย เขาเป็น

คนที่เชี่ยวชาญในงานของตน แต่นั่นยังไม่เพียงพอสำหรับความสำเร็จ คุณต้องมีโชคช่วยด้วย และเขามี! การตรวจวินิจฉัยที่แม่นยำกับคนไข้หญิงที่ซาบซึ้งใจ สองสามคน ผู้หญิงที่พร้อมทั้งเงินทองและฐานะ แล้วคำพูดก็กระพือออกไป “คุณน่าจะลองไปหาอาร์มสตรองนะ เขายังหนุ่มอยู่เลย แต่ฉลาดมาก แพมตระเวนหาหมอสารพัดแบบอยู่ตั้งหลายปี แต่เขาตรวจปัสสาวะก็เจอจุดที่เป็นปัญหาทันทีเลย!” ลูกบอลเริ่มกลิ้งไป

และบัดนี้นายแพทย์อาร์มสตรองก็มาถึงจุดนั้นแล้วอย่างแน่นอน ตารางแต่ละวันเต็มแน่น เขาแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย ดังนั้น เช้าวันนี้ในเดือนสิงหาคม เขาดีใจที่ตัวเองกำลังออกจากลอนดอนและจะไปอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งแถวชายฝั่งเดวอนเป็นเวลาหลายวัน ก็เชื่อว่าจะเป็นวันหยุดพักผ่อนอะไรหรอก จดหมายที่เขาได้รับบอกเงื่อนไขค่อนข้างกำกวม แต่ไม่มีอะไรกำกวมเลยเกี่ยวกับเช็คที่แนบมาด้วย ค่าธรรมเนียมก้อนใหญ่ คนนามสกุลโอเวนพวกนี้จะต้องกลิ้งเกลือกอยู่บนกองเงินกองทองเป็นแน่ แต่ดูเหมือนจะมีปัญหาอะไรสักอย่าง อย่างสามที่กังวลเรื่องสุขภาพของภรรยาและอยากได้รับรายงานเรื่องนี้โดยที่เธอไม่รู้ตัว จะไม่มีใครบอกเธอเลยว่าจะต้องพบหมอ อากาทางประสาทของเธอ...

อากาทางประสาท! คิ้วของผู้เป็นหมอเลิกขึ้น ผู้หญิงพวกนี้ประสาทไปเองนะ! อืม ก็ดีในแง่ของธุรกิจอยู่หรอกนะจะว่าไป ผู้หญิงที่มาให้เขาตรวจนั้นครั้งหนึ่งไม่มีปัญหาอะไรเลยนอกจากความเบื่อหน่าย แต่พวกเขาจะไม่ชอบคุณเราแน่ถ้าบอกไปแบบนี้! แล้วเราก็จะตรวจเจออะไรสักอย่างเสมอ

“มีอาการผิดปกติชนิดน้อยที่ (ศัพท์ยาก ๆ อะไรสักอย่าง) ไม่มีอะไรร้ายแรงหรอก แต่ต้องแก้ไขให้มันหาย ด้วยวิธีการบางอย่างนะ”

จะว่าไป ถ้าพูดถึงยา ส่วนใหญ่ก็ช่วยเยียวยาความเชื่อมั่นนั้นแหละ และเขาก็มีมารยาทที่ดี เขาสามารถให้ความหวังและสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเขาได้

โชคคิดว่าเขาสามารถรวบรวมสติกลับมาได้ทันหลังจากเรื่องราวนั้นเมื่อสิบปีไม่ใช่สิ เมื่อสิบห้าปีก่อน หูดหวิดมาก เรื่องนั้นนะ! เขาเสียใจจนทำอะไรไม่ถูกเลย ความซื่ออกนั่นเองทำให้เขาได้สติ และเลิกดื่มอย่างเด็ดขาด พระเจ้าถึงแม้ว่ามันจะแค่หูดหวิด...

เสียงแตรดั่งลั่นทำเอาแก้วหูแทบแตก พร้อมกันนั้นรถซูเปอร์สปอร์ตดัลเมนคันมที่มาก็พุ่งฉิวผ่านเขาไปด้วยความเร็วแปดสิบลไมล์ต่อชั่วโมง นายแพทย์อาร์มสตรองเกือบจะชนเข้ากับแนวรั้วพุ่มไม้ หนุ่มสวางๆ สักคนที่ขับรถเร็วๆ ไปทั่วประเทศนั้นแหละ เขาเกลียดพวกนี้นัก นั่นก็เหินไปเส้นยาแดงผ่าแปดเหมือนกัน ให้อพวกเด็กกรงเือง!

VII

โทนี่ มาร์สตัน พุ่งทะยานเข้าสู่เมืองเมียร์ พร้อมกับคิดในใจว่า

“ปริมาณรถที่คลานยั่วย้อยู่บนถนนนี้มันน่ากลัวลึนดี จะต้องมาขวางทางเราทุกทีสิน่า ช้าจังจะวิ่งกลางถนนซะอีก! จะว่าไป การขับรถในอังกฤษนี่เรียกว่าไร้ความหวังได้เลย... ไม่เหมือนฝรั่งเศสที่เราสามารถปลดปล่อย...”

เขาคอร์จะหยุดพักตรงนี้เพื่อหาอะไรดื่มหรือเหยียบต่อไปดี มีเวลาเหลือเพื่อ! อีกแค่ร้อยไมล์เศษๆ เท่านั้น เขาจะดื่มจินผสมจินเจอร์เบียร์สักแก้ว วันนี้อร่อยจนเดือตปุดๆ เลย!

เกาะอะไรนี่น่าจะสนุกไม่น้อย ถ้าอากาศเป็นแบบนี้ไปตลอดนะ พวกโอเวนนี่เป็นใครกัน เขาสงสัย น่าจะทั้งรวยทั้งน่ารังเกียจ เจ้าเบตเจอร์นี่เก่งไม่หยอกในการตามกลิ่นคนพวกนี้ ยิ่งไงเขาก็ ต้องทำ ช่างเป็นคนหนุ่มที่น่าสงสาร ไม่มีเงินเป็นของตัวเอง...

หวังว่าจะมีเหล้าอร่อยๆ ต้อนรับนะ เราไม่มีทางรู้ว่าคนจำพวกที่สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเองโดยไม่ได้รวยมาตั้งแต่เกิดแบบนี้จะเป็นยังไง น่าเสียดายที่ชาวกาเบรียลส์ เทิร์ล ซื้อเกาะทหารไปไม่เป็นความจริง เขาละอยากรจะอยู่ในแวดวงของดารานักหนังคนนั้นนัก

อ้อ ใช่ เขาคาดว่าน่าจะมีสาวๆ หลายคนที่นี่ด้วย...

ออกจากโรงแรม เขาก็บิดขี้เกียจ อ้าปากหาว และเงยหน้ามองท้องฟ้าสีคราม ก่อนจะก้าวขึ้นรถดัลเมน

หญิงสาวหลายคนมองเขาอย่างชื่นชม เขามีหุ่นสมส่วนสูงหกฟุต ผมเผ้าสะอาดสะอ้าน ใบหน้าคล้ำแดด และดวงตาสีน้ำเงินเข้ม

เขาเหยียบคลัตช์พร้อมเสียงกระหึ่มแล้วทะยานสู่ถนนแคบๆ บรรดาชายชราและเด็กเดินรุมระพากันกระโดดหนีเพื่อความปลอดภัย กลุ่มหลังยังมองตามรถไปอย่างชื่นชมด้วย

แอนโทนี่ มาร์สตัน เดินหน้าต่อไปสู่ชัยชนะ

VIII

นายบลอร์อยู่บนรถไฟขบวนช้าจากฟลิ้มท์ ในตู้โดยสารที่เขาที่นั่งมีคนอีกเพียงคนเดียว สุภาพบุรุษชราชาวเรือที่มีดวงตาฝ้าฟาง และขณะนี้เขาผล็อยหลับไป

นายบลอร์กำลังตั้งอกตั้งใจเขียนลงสมุดบันทึกเล่มเล็กๆ

“นี่ก็ครบแล้วสิ” เขาพิมพ์กำกับตัวเอง “เอมิลี เบรนต์, เวร่า เคลย์ธอร์น, หมออาร์มสตรอง, แอนโทนี่ มาร์สตัน, ผู้พิพากษาชราวอร์เกรฟ, ฟิลิป

ลอมบาร์ด, นายพลแมคคาร์เทอร์ผู้ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์เซนต์ไมเคิลและเซนต์จอร์จและเหรียญรับใช้ราชการดีเด่น, คนรับใช้ชายและภรรยา ชื่อเดียวกับนางโรเจอร์ส”

เขาปิดสมุดและหย่อนกลับลงกระเป๋ จากนั้นก็เทือบแลไปที่มุมตู้โดยสารและชายที่กำลังหลับไหล

“เขาจนไม่รู้สติเลย” นายบลอร์วินิจฉัยได้อย่างแม่นยำ

ในใจเขาไล่ทวนสิ่งต่างๆ อย่างรอบคอบและตั้งใจ

“งานน่าจะง่ายพอควรนะ” เขาครุ่นคิด “ไม่เห็นเลยว่าเราจะทำผิดพลาดไต่ยังงัย หวังว่าเราจะผ่านไปด้วยดี”

เขาลุกขึ้นยืนและพินิจพิเคราะห์ตัวเองในกระจกอย่างกระวนกระวาย ใบหน้าที่สะท้อนอยู่ในนั้นไว้หนวดและดูเหมือนทหารอยู่หน่วยๆ มีการแสดงสีหน้าอารมณ์น้อยมาก ดวงตาคู่นั้นสีเทาและค่อนข้างชิดกัน

“อาจจะลองเป็นนายพันตรีดูสักที” นายบลอร์เอ่ยขึ้น “ไม่ได้สิ ลืมไป มีสุขภาพบุรุษชราที่เป็นทหารคนนั้นด้วย เขาต้องดูออกทันที”

“แอฟริกาใต้” นายบลอร์ว่า “นั่นแหละบทที่เราต้องเล่น! คนพวกนี้ไม่มีใครเลยที่มีอะไรเกี่ยวข้องกับแอฟริกาใต้ และเราเพิ่งอ่านแฟ้มเอกสารการท่องเที่ยวมา เราต้องพูดเรื่องนี้ได้ดีแน่”

โชคคิดว่าชาวอาณานิคมนั้นมีทุกแบบทุกประเภท ในฐานะคนที่มิทุกอย่างพร้อมจากแอฟริกาใต้ นายบลอร์รู้สึกว่าเขาสามารถเข้าสู่สังคมไหนก็ได้โดยไม่มีใครตั้งคำถาม

เกาะทหาร เขาจำเกาะทหารได้จากตอนเป็นเด็ก... โชคดีที่ส่งกลิ่นตุๆ และมีนกนางนวลเกาะเต็มไปหมด อยู่ห่างจากชายฝั่งราวหนึ่งไมล์

ความคิดที่จะไปสร้างบ้านสักหลังบนนั้นนะแปลกดีแท้! เวลาอากาศเลวร้ายนะน่ากลัวจะตาย! แต่พวกเศรษฐีก็มีแต่ความคิดเพี้ยนๆ นั้นแหละ!

ชายชราตรงมุมตู้โดยสารตื่นขึ้นและเอ่ยขึ้นมาว่า

“เราไม่มีทางรู้เลยเวลาอยู่กลางแจ้ง ไม่มีวัน!”

นายบลอร์พูดพลอบใจ “ถูกต้อง ไม่มีทางเลย”

ชายชราสะอึกสองหนและพูดเสียงเศร้า

“พายุฝนกำลังจะมาแล้ว”

นายบลอร์บอกว่า

“ไม่ะ ไม่เลย เพื่อน วันนี้อากาศดีออก”

ชายชราพูดอย่างโมโห

“มีพายุฝนอยู่ข้างหน้า ฉัน ได้กลิ่น”

“คุณอาจพุดูก็ได้” นายบลอร์พูดด้วยอารมณ์หนึ่งเย็น

รถไฟหยุดลงที่สถานีแห่งหนึ่งและชายชราที่ลุกขึ้นยืนโง่งง

“ฉันต้องลงตรงนี้แล้ว” เขาเดินคลำไปตามหน้าต่าง นายบลอร์จึงเข้าไปช่วย

ชายชรายืนอยู่ที่ประตู เขายกมืออันมันคงขึ้นและกะพริบตาฝ้าฟางนั้น

“คอยดูและภาวนาให้ดีก็แล้วกัน” เขาว่า “คอยดูและภาวนาเข้าไปไว้ วัน
สิ้นโลกอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว”

เขาหล่นตบผ่านช่องประตูลงสู่ชานชาลา และจากท่านอน เขาเงยหน้าขึ้น
มองนายบลอร์และพุดด้วยศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่

“ฉันกำลังพุดกับ นายนะ พ่อหนุ่ม วันสิ้นโลกอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว”

นายบลอร์ทรุดตัวลงบนที่นั่ง และคิดอยู่ในใจ เขาเข้าใจวันสิ้นโลกมากกว่า
เราเสียอีก!

แต่ก็นั่นแหละ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่าเขาคิดผิด...

I
หน้าสถานีโอด็อบริดจ์ คนกลุ่มเล็กๆ ยืนกันอย่างลังเลไม่แน่ใจ
ได้ครู่หนึ่งแล้ว ข้างหลังพวกเขาเป็นพนักงานยกกระเป๋าที่ยืนหิ้วกระเป๋าเดินทางอยู่
หนึ่งในนั้นร้องเรียก “จิม!”

คนขับรถแท็กซี่คันหนึ่งก้าวออกมา

“พวกคุณคงจะไปเกาะทหารใช่ไหมครับ” เขาถามเบาๆ ด้วยสำเนียงเดวอน
มีเสียงตอบรับ แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ลอบมองกันอย่างรวดเร็วทันที

คนขับเอ่ยขึ้นโดยเจาะจงพูดกับผู้พิพากษาจอร์เกอเฟอในฐานที่เป็นสมาชิก
อาวุโสในคณะ

“ตรงนี้มีแท็กซี่สองคันครับ คันหนึ่งจะต้องรอรถไฟขบวนห้าจากเอกซิตเตอร์
เข้ามาเทียบชานชาลา ก็คงราวๆ ห้านาทีนี้แหละ จะมีสุภาพบุรุษท่านหนึ่งมากับ
รถไฟเที่ยวนั้น มีพวกคุณสักคนที่ยืนดีจะรอไหมครับ แบบนั้นจะนั่งสบายกว่า”

เวร่า เคลย์ธอร์น เอ่ยขึ้นทันใด ตำแหน่งเลขานุการของตนนั้นชัดเจน
อยู่ในความคิด

“ฉันจะรอค่ะ” เธอว่า “พวกคุณจะไปกันเลยก็ได้” เธอมองอีกสามคน
ที่เหลือ สายตาและน้ำเสียงเหมือนจะออกคำสั่งนิดๆ ซึ่งมาจากอำนาจตามตำแหน่ง
หน้าที่ของตน เธออาจจะเคยร้องสั่งเด็กผู้หญิงว่าจะให้ลงเล่นเทนนิสเซตไหนก็ได้

นางสาวเบรนต์เอ่ยขึ้นเสียงแข็ง “ขอบใจ” แล้วก้มศีรษะมุดเข้ารถแท็กซี่
คันหนึ่งทางประตูที่คนขับรถเปิดรอไว้

ผู้พิพากษาจอร์เกอเฟอตามขึ้นไปด้วย

ร้อยเอกลอมบาร์ดพูดว่า

“ผมจะอยู่รอพร้อมไปกับคุณ...”

“เคลย์ธอร์นค่ะ” เวย์บอก

“ผมชื่อลอมบาร์ดครับ พิลิป ลอมบาร์ด”

คนยกกระเป๋ากำลังวางสัมภาระซ้อนกันไนรถแท็กซี่ ด้านใน ผู้พิพากษา
 วอร์เกรฟเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวังตามประสาคนที่ทำงานด้านกฎหมายว่า

“เรามาวินที่อากาศดีมาก”

นางสาวเบรนต์ตอบว่า

“ใช่จริงๆ ด้วย”

นี่เป็นสภาพบุรุษสูงวัยที่หน้าบึ้งตึงมากคนหนึ่ง เธอคิดอยู่ในใจ ไม่เหมือน
 พวกผู้ชายทั่วไปในเกสต์เฮาส์ริมทะเลเท่าไรนัก เห็นได้ชัดว่านางหรือนางสาวโอลิเวอร์
 คนนี้รู้จักคบหากับคนดี ๆ...

ผู้พิพากษาวอร์เกรฟถามว่า

“คุณรู้จักแถวนี้ดีหรือเปล่า”

“ฉันเคยไปที่คอร์นวอลล์แล้วก็ที่ทอร์คีย์ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมาแถบนี้
 ของเดวอน”

ผู้พิพากษาพูดว่า

“ผมก็ไม่คุ้นเคยกับแถวนี้เหมือนกัน”

แล้วแท็กซี่ก็เคลื่อนตัวออกไป

คนขับรถแท็กซี่คันที่สองเอ่ยขึ้น

“อยากเข้าไปนั่งรอไนรถใหม่ครับ”

เวย์บอกตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไม่เลย”

ร้อยเอกลอมบาร์ดยิ้มแล้วพูดว่า

“กำแพงสะท้อนแสงแดดนั้นดูน่ามองกว่า นอกจากคุณน่าจะอยากเข้าไปข้างใน
 สถานีนะ”

“ไม่ค่ะ จริงๆ แล้วฉันยินดีมากที่ได้ลงมาจากรถไฟที่แสนอึดอัดนี้น่ะ”

เขาตอบว่า

“ใช่ การเดินทางโดยรถไฟออกจะลำบากอยู่ในสภาพอากาศแบบนี้”

เวย์บอกตามมารยาท

“ฉันหวังว่าจะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ หมายถึงอากาศนะ ฤดูร้อนไนอังกฤษ
 ของเราเอาแน่เอานอนไม่ได้เลย”

ลอมบาร์ดถามเหมือนนึกคำถามน่าสนใจไม่ค่อยออก

“คุณรู้จักแถวนี้ดีหรือเปล่า”

“ไม่เลย ฉันไม่เคยมาที่นี่มาก่อนเลยค่ะ” เธอพูดต่ออย่างรวดเร็ว ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจอย่างยิ่งที่จะบอกให้เข้าใจถึงสถานะของตนอย่างชัดเจนในทันที “ฉันยังไม่เคยเจอนายจ้างของฉันมาก่อนด้วยซ้ำ”

“นายจ้างหรือ”

“ค่ะ ฉันเป็นเลขาของคุณนายโอเวนนี่”

“อ้อ เข้าใจแล้ว” ท่าที่เขาเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยจนแทบสังเกตเห็น มีแต่หน้าเสียงที่มันใจขึ้นและพ่อนคลายลงนิดหนึ่ง เขาพูดว่า “มันออกจะแปลกอยู่ไม่ใช่หรือ”

เวร่าหัวเราะ

“อ้อ ไม่เลยค่ะ ฉันไม่คิดอย่างนั้น เลขาของเธอล้มป่วยกะทันหัน เธอก็เลยส่งโทรเลขมาที่บริษัทนายหน้าเพื่อหาคนไปแทน และพวกเขาก็ส่งฉันมา”

“อย่างนี้เอง แล้วสมมติว่าคุณไม่ชอบงานนี้เมื่อไปถึงที่นั่นแล้วล่ะ”

เวร่าหัวเราะอีก

“อ้อ ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ ตำแหน่งงานช่วงวันหยุดนะ ฉันมีงานประจำอยู่แล้วที่โรงเรียนหญิงแห่งหนึ่ง ว่ากันจริง ๆ นะ ฉันตื่นตื่นแทบตายเลยละ กับโอกาสที่จะได้เห็นเกาะทหารนะ หนังสือพิมพ์ลงข่าวเกาะนี้กันกรียวกราว มันน่าหลงใหลมากจริง ๆ หรือเปล่าค่ะ”

ลอมบาร์ดตอบว่า

“ไม่รู้สิ ผมก็ไม่เคยเห็น”

“อ้าว เหนอคะ พวกโอเวนนี่ตื่นตื่นกับมันจะตายอยู่แล้วนะฉันว่า พวกเขาเป็นยังไงบ้าง บอกฉันทีสิ”

ลอมบาร์ดคิดว่า น่ากระอักกระอ่วนซะมัด ถ้ามแบบนี้ เราควรจะเคยพบพวกเขาหรือเปล่านะ แล้วเขาก็พูดอย่างรวดเร็ว

“มีตัวต่อคานอยู่บนแขนคุณแน่ะ อย่างนะ อยู่หนึ่ง ๆ” เขาทำท่าตะปบให้ดูน่าเชื่อ “เอาละ มันไปแล้ว!”

“โอ ขอขอบคุณค่ะ ฤดูร้อนนี้มีตัวต่อเยอะแยะเลย”

“ใช่ ผมว่าเป็นเพราะความร้อนนะ เรากำลังรอใครอยู่ คุณรู้หรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้อะไรเลยสักนิด”

เสียงหวูดแผดยาวดังลั่นของรถไฟที่กำลังแล่นเข้ามาเป็นที่ได้ยินกันทั่ว ลอมบาร์ดพูดว่า

“จะต้องเป็นรถไฟขบวนนี้แหละ”

ชายชราว่างสูงดูเหมือนทหารหาญนั่นเองที่ปรากฏตัวขึ้นตรงทางออกของ

ชานซาลา ผมสี่เทาของเขาตัดสั้นจนติดหนังศีรษะและเขาไว้หนวดสีขาวที่ตัดเล็มอย่างเรียบร้อย

คนยกกระเป๋าของเขาซึ่งเดินเซเล็กน้อยภายใต้น้ำหนักของกระเป๋าเดินทางหนังเทอะทะ พักพิงเข็ดมาทางเวรากับลอมบาร์ด

เวร่าเดินไปหาตามมารยาทอันสมควร แล้วเอ่ยว่า

“ฉันเป็นเลขาของคุณนายโอเวนค่ะ มีรถรออยู่ตรงนี่คันหนึ่ง” เธอพูดต่อ “นี่คุณลอมบาร์ดค่ะ”

ดวงตาสีฟ้าอ่อนที่ฉลาดเฉียบคมแม้จะอายุมากแล้วมองสำรวจลอมบาร์ดครู่หนึ่งที่มีแววประเมินฉายขึ้นในนั้น ถ้าจะมีใครอ่านสายตาคู่นั้นออกนะ

“เป็นผู้ชายที่หน้าตาดีทีเดียว แต่มีอะไรแปลกๆ นิดหน่อยในตัวเขา...”

ทั้งสามขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดรออยู่ พวกเขาขึ้นรถผ่านถนนที่ซุ้มเสาของหมู่บ้านไอ้กบรีดจ์เล็ก ๆ และแล่นต่อไปประมาณหนึ่งไมล์บนถนนสายหลักของพลิมัท จากนั้นก็พุ่งตัวเข้าสู่ถนนสายที่ตัดผ่านชนบทเป็นเส้นทวิเวียน ลาดชัน เขียวขจี และแคบ

นายพลแมคคอร์เทอร์เอ่ยขึ้นว่า

“ไม่รู้จักแถบนี้ของเดวอนเลย ผมมีบ้านเล็กๆ อยู่ในเดวอนตะวันออกตรงริมๆ เซตเตอร์เซ็ทนะ”

เวร่าพูดว่า

“ที่นั่นสวยจริงๆ เนินเขากับดินสีแดง ทุกอย่างช่างเขียวชอุ่มและดูหอมหวาน”

ฟิลิป ลอมบาร์ด วิจารณ์ว่า

“มันออกจะเป็นพื้นที่ปิดไปหน่อย...ผมชอบชนบทที่เปิดโล่งนะ แบบที่จะเห็นได้เลยว่ามีอะไรเข้ามา...”

นายพลแมคคอร์เทอร์บอกเขาว่า

“คุณเคยเห็นโลกมาบ้างสินะ ผมคิดว่า”

ลอมบาร์ดยกไหล่อย่างดูแคลน

“ผมก็ตระเวนไปที่นั่นบ้างที่นั่นบ้างแหละครับ”

เขาคิดอยู่ในใจ “ที่นี้เขาก็จะถามว่าเราเกิดทันเข้าร่วมรบในสงครามหรือเปล่า คนแก่พวกนี้ถามกันประจำ”

แต่นายพลแมคคอร์เทอร์ไม่ได้เอ่ยถึงสงครามเลย

II

รถของพวกเขาแล่นขึ้นไปบนเนินเขาชันและขับไปตามเส้นทางที่หักไปมาจนถึง
สถิตเคิลเซฟเวน มีกระท่อมอยู่แค่กระจุกเดียวกับเรือหาปลาเพียงลำสองลำที่ลาก
ขึ้นมานบนหาด

ขณะอาบแสงเรืองรองของอาทิตย์อัสดง พวกเขา ก็มองเห็นเกาะทหาร
แวนแรกโผล่ขึ้นมาจากทะเลทางทิศใต้

เวร่าพูดด้วยความประหลาดใจ

“ห่างฝั่งออกไปไกลจัง”

เธอวาดภาพไว้ต่างไปจากนี้ว่ามันอยู่ใกล้ชายฝั่ง มีบ้านสีขาวสวยตั้งอยู่บน
ยอดเกาะ แต่ที่นี่ไม่มีบ้านสักหลังให้เห็นเลย นอกจากโขดหินเป็นเงาตาหะมีนที่มี
เค้าลางคล้ายคลึงกับศิระขนาดยักษ์ เหมือนมีอะไรชั่วร้ายเกี่ยวกับเกาะนั้น เธอ
ตัวสั่นน้อยๆ

หน้าโรงแรมเล็กๆ แห่งหนึ่งที่ชื่อเซเวนสตาร์สมียคนสามคนนั่งอยู่ ประกอบ
ด้วยร่างขรางอุ่มของผู้พิพากษา ร่างตรงเหนียวของนางสาวเบรนต์ และชายคนที่
สามร่างใหญ่หนาที่ก้าวออกมาแนะนำตัวเอง

“นี่ที่เราจะต้องรอพวกคุณเสียแล้ว” เขาพูด “จะได้เดินทางกันเที่ยวเดียว
เลย ผมขออนุญาตแนะนำตัวเองก่อน ชื่อเดวิสครับ บ้านเกิดของผมอยู่ที่นาทาล
แอฟริกาใต้ ฮา ฮา!”

เขาหัวเราะอย่างมีชีวิตชีวา

ผู้พิพากษาออร์เกรฟมองเขาด้วยสายตาดูร้ายที่แสดงออกให้เห็น ดูเหมือน
เขาจะหวังให้ตัวเองสามารถส่งเลิกคาลได้ ส่วนนางสาวเอมิลี เบรนต์ นั้น เห็นได้
ชัดว่าไม่แน่ใจว่าตัวเองชอบชาวอาณานิคมหรือเปล่า

“มีใครอยากจะได้มอะไรสักหน่อยก่อนที่เราจะลงเรือไหมครับ” นายเดวิส
ถามอย่างต้อนรับขับสู้

“ไม่มีใครตอบรับข้อเสนอนี้เลย นายเดวิสจึงหมุนตัวและสู้นิวหนึ่งขึ้น

“งั้นก็อย่าเสียเวลาต่อไปเลย เจ้าของบ้านชายหญิงที่แสนดีรอรับเราอยู่แล้ว”

เขาบอก

เขาอาจสังเกตเห็นว่ามีอาการเกร็งแปลกๆ เกิดขึ้นกับสมาชิกคนอื่นๆ ในคณะ
ราวกับว่าการเอ่ยถึงเจ้าของบ้านส่งผลให้แขกหนึ่งเป็นบ็อบอย่างน่าแปลก

ชายคนหนึ่งตอบรับนิวของเดวิสที่ส่งสัญญาณเรียก โดยผละออกจาก
กำแพงใกล้ๆ ที่ยื่นพิงอยู่ และเดินมาหาชาวคณะ จังหวะก้าวที่โคลงไปโคลงมา
ของเขาประกาศให้รู้ว่าเขาเป็นลูกทะเล เขามีใบหน้ากร้านแดงกร้านลมและดวงตา

สี่เข็มที่มีแหวดตาลูกเหล็กนิดหน่อย เขาพูดเบาๆ ด้วยสำเนียงเดาวัน

“พร้อมจะออกเดินทางไปที่เกาะกันหรือยังครับ ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย เรือรออยู่แล้ว มีสุภาพบุรุษสองท่านจะมาทางรถยนต์ แต่คุณโอเวนสั่งไว้ว่าไม่ต้องรอ เพราะพวกเขาจะมาถึงก็โมงก็ไม่วู้”

ชาวคณะพากันลุกขึ้น คนนำทางพาพวกเขาเดินไปตามท่าเทียบเรือเล็กๆ ที่ก่อด้วยหิน มีรถยนต์ลำหนึ่งจอดเทียบข้างอยู่

เอมิลี เบรนต์ เอ่ยขึ้นว่า

“เรือลำเล็กมากนะนั่น”

เจ้าของเรือตอบเหมือนจะโน้มหน้าให้เชื่อ

“เรือดีนะ ลำนั้นจะรับคุณผู้หญิง นั่งไปถึงพลิมัทได้สบายแค่พริบตาเดียว”

ผู้พิพากษาออร์เกรฟพูดเสียงกร้าวว่า

“พวกเราฝึกกันเยอะนะ”

“มันรับได้มากกว่านี่เป็นเท่าตัวเลยนะครับ”

ฟิลิป ลอมบาร์ด พูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ อารมณ์ดีว่า

“ก็น่าจะได้อยู่ นะ อากาศดีมาก ไม่มีคลื่น”

นางสาวเบรนต์ออกจะแคลงใจอยู่ แต่ก็ยอมให้คนอื่นช่วยพาเธอลงเรือคนอื่น ๆ หยอยตามกันลงไป ยังไม่มีการทำความคุ้นเคยกันในคณะ ราวกับว่าสมาชิกแต่ละคนต่างก็จงนสงสัยในตัวสมาชิกคนอื่นๆ

เรือของพวกเขากำลังจะถูกลှุดออกจากท่า เมื่อคนนำทางหยุดชะงักตะขงเกี้ยวเรืออยู่ในมือ

บนเส้นทางชันที่จะเข้าหมู่บ้าน รถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามา รถยนต์คันหนึ่งที่เครื่องแรงอย่างน่าทึ่ง ซ้ำยังสวยสุดยอดจนมีลักษณะทุกประการที่เรียกได้ว่า เป็นภาพแปลกตา หลังพวงมาลัยมีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ ผมของเขาลิวไปข้างหลังตามแรงลม ในแสงดั่งเปลวเพลิงยามเย็นเช่นนี้ เขาดูเหมือนไม่ใช่คน แต่เป็นเทพบุตรหนุ่ม เทพผู้เป็นวีรบุรุษที่มาจากตำนานทางเหนือสักเรื่อง

เขาบีบแตรและเสียงแผดสนั่นนั้นกั้ดังสะท้อนจากโขดหินริมอ่าว

ข้างเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่นัก ช่วงขณะนั้น แอนโทนี มาร์สตัน ดูเหมือนจะเป็นอะไรสักอย่างที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดา หลังจากนั้น มีคนมากกว่าหนึ่งคนที่อยู่ในที่นั้นจำช่วงเวลานี้ได้

III

เฟร็ด นาร์ราคอตต์ นั่งอยู่ข้างเครื่องยนต์พลังคิดในใจว่า นี่เป็นกลุ่มคนที่ประหลาดดีแท้ ไม่ใช่อย่างที่เขาคิดว่าแขกของคุณโอเวนน่าจะเป็นเลย เขาคาดหวังอะไรที่มีระดับกว่านี้มาก หญิงและชายที่แต่งกายในชุดสำหรับออกมาเล่นเรือยอชต์ ร่ำรวยอู้ฟู และดูเป็นคนสำคัญนะ

ไม่เหมือนคณะของคุณเอลเมอร์ ร็อบสัน เลย์ล็กนิต รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากของเฟร็ด นาร์ราคอตต์ ยามเมื่อย้อนคิดถึงแขกของเศรษฐีคนนั้น แบบนั้นจะเรียกว่างานปาร์ตี้ก็น่าจะได้ แล้วยังเครื่องดื่มที่พวกเขาขนกันมาอีกล่ะ!

คุณโอเวนคนนี้จะต้องเป็นสุภาพบุรุษในแบบฉบับที่ต่างออกไปมาก แต่ที่แปลกนะ เฟร็ดคิด คือเขาไม่เคยเห็นโอเวนหรือเมียของเขาเลย เขายังไม่เคยมาที่นี่เลย ทุกอย่างสั่งซื้อและจ่ายเงินโดยคุณมอร์ริสคนนั้น คำสั่งจะชัดเจนแจ่มแจ้ง และจ่ายเงินทันทีที่เสมอ แต่ถึงยังไงก็แปลกอยู่ดี หนังสือพิมพ์บอกว่ามีปริศนาลึกลับบางอย่างเกี่ยวกับโอเวน นายนาร์ราคอตต์เห็นด้วยกับพวกเขา

บางทีนะจะว่าไป อาจจะเป็นคุณกาเบรียลส์ เทิร์ล ที่ซื้อเกาะไปก็ได้ แต่ทฤษฎีนั้นหลุดลอยจากสมองเมื่อเขาสั่งตรวจผู้โดยสารของตน ไม่ใช่กลุ่มนี้ ไม่มีใครที่ดูน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับดารานางเลสล็กคน

เขาสรุปลักษณะของคนเหล่านี้โดยไม่ใช่อารมณ์ส่วนตัว

หญิงที่นั่นทีหนึ่งคน แบบที่ไม่ค่อยอยู่ใกล้เสียด้วย เขารู้จักคนประเภทนี้ดีพอ เธอเป็นผู้หญิงอารมณ์ร้าย เขาพนันได้เลย สุภาพบุรุษชายชาติทหารหนึ่งคน ทหารบกตัวจริงเลยละ ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งที่ดี แต่ก็ธรรมดา ไม่ได้งามเจิดฉายอะไรนัก ไม่มีรัศมีชาวฮอลลีวู้ดในตัวเธอ แล้วก็สุภาพบุรุษอารมณ์แจ่มใสร่าเริง เขาไม่ใช่สุภาพบุรุษตัวจริงหรอก พ่อค้าที่เกษียณแล้วต่างหาก นั่นแหละใช่เลย เฟร็ด นาร์ราคอตต์ คิด ส่วนสุภาพบุรุษอีกคน ผู้ชายหุ่นเพรียวที่ทำทางทิวเขาและมีดวงตาว่องไวคนนั้น เขาเป็นคนพิลึกๆ เป็นไปได้ว่าเขาอาจทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับรูปภาพ

ไม่นะ มีผู้โดยสารที่น่าพอใจแค่คนเดียวบนเรือลำนี้ สุภาพบุรุษคนสุดท้าย คนที่นั่นรถยนต์มา (และรถคันนั้นก็สุดยอดเลย! รถยนต์แบบที่ไม่เคยเห็นในสต็อคเคิลเซฟเวนมาก่อน จะต้องมียาคาหลายร้อยหลายพันทีเดียว รถแบบนี้แหละ) เขาเป็นคนประเภทที่ใช่เลย เกิดมาบนกองเงินกองทองเลยนะ ถ้าคณะนี้เป็นอย่างผู้ชายคนไหนหมดทุกคน...เขาก็จะเข้าใจหรอก...

เรื่องนี้ก็พิลึกอยู่เมื่อมาคิดดูแล้ว เรื่องทั้งหมดนี้นั้นพิลึกจริงๆ พิลึกมาก...

IV

เรือแล่นอ้อมไซดหิน บัดนี้บ้านปรากฏแก่สายตาเสียที่ ทางด้านใต้ของเกาะนั้น
ต่างออกไปพอสมควร มันค่อยๆ หักจากลงในทะเล ตัวบ้านตั้งอยู่ตรงนั้น หันหน้า
ไปทางทิศใต้ ทรงสี่เหลี่ยมเตี้ยๆ ดูทันสมัย มีหน้าต่างกลมที่เปิดรับแสงทั้งหมด

บ้านที่น่าตื่นตาตื่นใจ บ้านที่สมกับความคาดหวัง!

เฟร็ด นาร์ราคอตต์ ดับเครื่องยนต์ เรือค่อยๆ ล่องเข้าไปตรงปากน้ำเล็กๆ
ตามธรรมชาติระหว่างไซดหิน

ฟิลิป ลอมบาร์ด พุดหัวนๆ ว่า

“ต้องยกน้ำหนักถ้าจะจอดเรือตรงนี้เวลาอากาศเลวร้าย”

เฟร็ด นาร์ราคอตต์ ตอบอย่างร่าเริงว่า

“เรือจอดที่เกาะทหารไม่ได้หรือครับเวลามีลมตะวันตกเฉียงใต้ บางที่
โดนตัดขาดเป็นอาทิตย์หรือนานกว่านั้นอีก”

เวร่า เคลย์ธอร์น คิดว่า

“การจัดหาอาหารจะต้องลำบากมาก ข้อนั้นแหละที่เลวร้ายที่สุดของเกาะ
ปัญหาทุกอย่างในบ้านน่ากังวลมาก”

เรือครูดกับหินแล้ว เฟร็ด นาร์ราคอตต์ จึงกระโดดลงไป แล้วเขากับ
ลอมบาร์ดก็ช่วยพยุงคนอื่นลงจากเรือ นาร์ราคอตต์รีบขึ้นเรือเข้าไปในวงโค้งของ
ไซดหิน จากนั้นก็นำทางขึ้นบันไดที่สกัดเข้าไปในหน้าผา

นายพลแมคคาร์เทอร์ร้องขึ้นว่า

“ฮ้า! ตรงนี้สวยเชียว!”

แต่เขารู้สึกไม่สบายใจเลย ช่างเป็นสถานที่ที่แปลกประหลาดอะไรเอี้ยนี่

เมื่อชาวคณะเดินขึ้นบันไดมาโผล่ที่เฉลียงข้างบน อารมณ์เบิกบานก็กลับ
คืนมา ตรงประตูบ้านที่เปิดอยู่นั้น พ่อบ้านที่มีกิริยาสุภาพยืนรออยู่แล้ว และ
อะไรบางอย่างในท่าทางจริงจังของเขาก็ช่วยให้พวกเขามั่นใจมากขึ้น และตัวบ้าน
ก็สวยงามน่าดูเป็นที่สุดจริงๆ ทิวทัศน์ที่เห็นจากเฉลียงนั้นงามจับตา...

พ่อบ้านก้าวออกมาและโค้งเล็กน้อย เขาเป็นชายผอมบางร่างสูง ผมสีเทา
และน่านับถือมาก เขาเอ่ยขึ้นว่า

“เชิญทางนี้เลยครับ”

ในห้องโถงกว้าง มีเครื่องดื่มตั้งไว้พร้อม ขวดเรียงรายเป็นแถว อารมณ์
ของแอนโทนี มาร์สตัน สดใสขึ้นเล็กน้อย เขาคิดมาตลอดว่างานนี้ผิดความ
คาดหวัง ไม่ใช่แนวของเขาเอาเสียเลย! เจ้าแบดเจอร์เฒ่าคิดอะไรนะถึงให้เขา
มาเจออะไรแบบนี้ ยิ่งไงก็เถอะ เหล้าก็พอใช้ได้ น้ำแข็งเยอะดีด้วย

นายพ่อบ้านนี่พูดอะไรนะ

สำหรับคุณโอเวน น่าเสียดายที่จะมาช้าหน่อยครับ เขายังไม่สามารถมาถึงที่นี่ได้จนกว่าจะพรุ่งนี้ แต่ฝากคำสั่งไว้ว่า จัดทุกอย่างตามที่พวกเขาต้องการ หรือถ้าพวกเขาออกไปที่ห้องตัวเองก็ได้ อาหารเย็นจะพร้อมเวลาสองทุ่มครับ...

V

เวร่าเดินตามนางโรเจอร์สขึ้นบันได ผู้หญิงคนนี้เป็นหลักประตูตรงสุดทางเดิน เปิดออกและเวร่าก็เดินเข้าไปในห้องนอนน่ารักที่มีหน้าต่างบานใหญ่เปิดกว้างเห็นท้องทะเลและอีกบานหนึ่งที่มีมองออกไปทางทิศตะวันออก เธออุทานออกมาเบาๆ อย่างรวดเร็วด้วยความพอใจ

นางโรเจอร์สพูดว่า

“ฉันหวังว่าคุณจะได้ครบทุกอย่างที่ต้องการนะคะ”

เวร่ามองไปรอบห้อง มีคนยกกระเป๋าเดินทางของเธอขึ้นมาแล้วและรีอของออกมาจัดให้ด้วย ที่ด้านหนึ่งของห้อง มีประตูเปิดเข้าสู่ห้องน้ำที่ปูกระเบื้องสีฟ้าอ่อน

เธอรีบตอบว่า

“ค่ะ ครบทุกอย่างแล้ว คิดว่านะ”

“คุณลั่นกระดิ่งได้นะคะ ถ้าต้องการอะไร”

นางโรเจอร์สมีน้ำเสียงราบเรียบระดับเดียว เวร่ามองเธออย่างสนใจ ช่างเป็นผู้หญิงที่เหมือนวิญญูณชาวซิดไรรี่สี่เลือดอะไรเช่นนี้! นุคลิกน่านับถือมาก เพราะเธอรวบรวมขึ้นไม่ให้ปรกหน้าและสวมชุดกระโปรงสีดำ ทั้งยังมีดวงตาสีอ่อนแปลกๆ ที่กลอกไปมาทางโน้นทีทางนี้ทีตลอดเวลาด้วย

เวร่าคิดว่า

“เธอทำท่าอย่างกับกลัวเงาตัวเองอย่างงั้นแหละ”

ใช่ นั่นแหละ กลัว!

เธอดูเหมือนผู้หญิงที่เดินอยู่ในสภาพที่หวาดกลัวสุดชีวิต...

อาการลั่นน้อยๆ แล่นลงไปตามแผ่นหลังของเวร่า ผู้หญิงคนนี้ก็กลัวอะไรกัน เธอพูดอย่างเป็นมิตรว่า

“ฉันเป็นเลขานุการใหม่ของคุณนายโอเวนค่ะ คิดว่าคุณน่าจะรู้แล้ว”

นางโรเจอร์สตอบว่า

“ไม่เลยค่ะคุณ ฉันไม่รู้อะไรเลย นอกจากรายชื่อแขกชายหญิงทั้งหมดและห้องที่พวกเขาจะพัก”

เวร่าบอกว่า

“คุณนายโอเวนไม่ได้พูดถึงฉันเลยหรือ”

ชนตาของนางโรเจอร์สกระพือไหว

“ฉันไม่ได้พบคุณนายโอเวนค่ะ ยังไม่เคยพบนะ เราเพิ่งมาที่นี่ได้สองวันเท่านั้น”

เป็นคนที่พิสดารเหลือเกิน พวกโอเวนนี่ เวร่าคิด แล้วพูดออกไปดังๆ ว่า

“ที่นี่มีคนทำงานอะไรบ้าง”

“ก็มีแต่ฉันกับโรเจอร์สแหละค่ะคุณ”

เวร่าขมวดคิ้ว คนแปดคนในบ้าน รวมเจ้าของบ้านชายและหญิงก็เป็นสิบคน แต่มีสามีภรรยาเพียงคู่เดียวที่คอยดูแลรับใช้

นางโรเจอร์สพูดว่า

“ฉันเป็นแม่ครัวฝีมือดีและโรเจอร์สก็เก่งงานในบ้าน ฉันไม่รู้เลยว่าจะมีคนมาเป็นคณะใหญ่ขนาดนี้”

เวร่าว่า

“แต่คุณสามารถรับไหวใช่ไหม”

“อ้อ ไหวค่ะคุณ ฉันรับไหว ถ้าจะมีคนมาเป็นกลุ่มใหญ่บ่อยๆ บางทีคุณนายโอเวนน่าจะหาคนมาช่วยเพิ่มได้”

เวร่าบอกว่า “ฉันก็หวังอย่างนั้นแหละ”

นางโรเจอร์สหมุนตัวลงไปที่เท้าของเธอเคลื่อนไหวอย่างไร้สัมเสียดไปบนพื้น เธอเคลื่อนไหวคล้อยออกไปจากห้องราวกับเงา

เวร่าเดินไปที่หน้าต่างและนั่งลงที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง เธอกังวลใจอยู่นิดๆ ไม่รู้ทำไม ทุกอย่างดูออกจะแปลกอยู่บ้าง เรื่องที่พวกโอเวนไม่อยู่ นางโรเจอร์สที่ตัวซีดเหมือนผี แล้วยังบรรดาแขกอีก! ใช่แล้ว พวกแขกก็แปลกเหมือนกัน เป็นคณะที่มีคนหลายประเภทปะปนกันอย่างน่าแปลก

เวร่าคิดว่า

“ถ้าฉันเคยเห็นคู่สามีภรรยาโอเวนก็ดีนะสิ...ฉันอยากจะรู้ว่าพวกเขามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร”

เธอลุกขึ้นและเดินไปรอบห้องอย่างนั่งไม่ติด

ห้องนอนที่สวยงามบรรจงตกแต่งแบบสมัยใหม่ทั่วทั้งห้อง พรหมสีขาวยุ่บนบนพื้นปาร์เกต์เป็นเงาแวบ ผ่นางแต่งแต่มีสีไว้วางๆ กระจกเงาบานยาวมีดวงไฟติดไว้โดยรอบ บนหิ้งเหนือเตาผิงปราศจากของประดับอันใด ยกเว้นแต่แท่งหินอ่อนสีขาวยุ่บนคานาที่มีรูปร่างคล้ายหมี มันเป็นรูปสลักสมัยใหม่ชิ้นหนึ่งที่มีนาฬิกา

ประกอบอยู่ เหนือขึ้นไป ในกรอบโครเมียมเงาว่ามีแผ่นหนังสือเหลี่ยมแผ่นใหญ่
กลอนบทหนึ่งนั่นเอง

เธอยืนอยู่หน้าเตาผิงและลองอ่านดู นี่เป็นเพลงกล่อมเด็กเก่า ๆ ที่เธอจำได้
จากสมัยที่เธอยังเล็ก

ทหารน้อยสิบนายออกไปกินอาหาร
หนึ่งสลักเหลือกลาน เหลือทหารแก่นาย

ทหารน้อยแก่นายนั่งอยู่จนดึกดื่น
หนึ่งหลับไม่ยอมตื่น เหลือทหารแปดนาย

ทหารน้อยแปดนายเดินทางในเดวอน
หนึ่งไม่ขอจากจร เหลือทหารเจ็ดนาย

ทหารน้อยเจ็ดนายช่วยกันผ่าฟืน
หนึ่งโค่นฟืนไม่พืน เหลือทหารหกนาย

ทหารน้อยหกนายแห่ฝิ่งในรังรวง
หนึ่งโค่นฝิ่งหึ่งต่อยรวง เหลือทหารห้านาย

ทหารน้อยห้านายศึกษานิติศาสตร์
หนึ่งออกกว่าคดีราษฎร์ เหลือทหารสี่นาย

ทหารน้อยสี่นายออกท่องทะเลกว้าง
หนึ่งถูกลากลิ้นกินทั้งร่าง เหลือทหารสามนาย

ทหารน้อยสามนายเดินเล่นในสวนสัตว์
หนึ่งโดนหมี่ใหญ่กัด เหลือทหารสองนาย

ทหารน้อยสองนายนั่งเล่นกลางแดดแจ่ม
หนึ่งโดนเผาเหี่ยวแห้ง เหลือทหารหนึ่งนาย

ทหารน้อยหนึ่งนายอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย
 เขาเขวนคอตัวเองตาย จึงไม่เหลือใครเลย

เวร่ายิ้ม จริงด้วย! นี่มันเกาะทหารนี่นา!

เธอเดินกลับไปนั่งข้างหน้าต่างที่มองออกไปเห็นทะเลอีกครั้ง

ทะเลช่างกว้างใหญ่อะไรขนาดนั้น! จากตรงนี้ไม่เห็นแผ่นดินที่ไหนเลย
 มีเพียงผืนน้ำสีฟ้ากว้างแผ่ไพศาลที่กระเพื่อมอยู่ในแสงอาทิตย์ยามเย็น

ทะเล...วันนี้สงบยิ่งนัก บางทีก็โหดร้ายเหลือเกิน...ทะเลที่ลากเราลงสู่
 ความลึกของมัน จมลงไป...จนถูกพบเป็นศพจมน้ำ...จมน้ำตายในทะเล...จมน้ำตาย
 จมน้ำตาย จมน้ำตาย...

ไม่ เธอจะไม่ย้อนนึกถึง...เธอจะไม่คิดถึงมัน!

เรื่องทั้งหมดนั้นมันจบไปแล้ว...

VI

นายแพทย์อาร์มสตรองมาที่เกาะทหารพร้อมกับที่ดวงตะวันลับหายลงทะเลพอดี
 ระหว่างทางที่ข้ามมาเขาได้คุยกับคนเรือซึ่งเป็นคนในพื้นที่ เขาร้อนใจอยากจะรู้
 เรื่องราวเกี่ยวกับคนที่เป็นเจ้าของเกาะทหารสักหน่อย แต่ผู้ชายที่ชื่อนาร์ราคอตต์
 ดูจะรู้อะไรน้อยอย่างน่าแปลก หรือบางทีเขาอาจไม่เต็มใจที่จะพูดก็ได้

นายแพทย์อาร์มสตรองจึงคุยเรื่องดินฟ้าอากาศและการตกปลาแทน

เขาอ่อนล้าหลังจากที่ต้องขับรถอยู่นาน ปวดลูกตาไปหมด การขับรถมา
 ทางตะวันตกเท่ากับว่าต้องขับรถสู้กับแสงอาทิตย์แยงตาตลอดทาง

ใช่ เขาเหนื่อยเหลือเกิน ทะเลและความสงบสุขอย่างเต็มที่คือสิ่งที่เขา
 ต้องการ เขาอยากจะหยุดพักยาวจริงๆ แต่เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอย่างนั้นได้
 ฐานะทางการเงินจะไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะทิ้งงานไปได้ต่างหาก
 สมัยนี้คุณจะถูกลืมนในเวลาไม่นาน ไม่นานเลย ในเมื่อตอนนี้เขามาถึงจุดนี้แล้ว
 ก็ต้องก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไปนั่นแหละ

เขาคิดว่า

“ยังไงก็ตาม คินนี่เราจะขอคิดว่าเราจะไม่กลับไปแล้ว ว่าเราจะวางมือจาก
 ลอนดอนและถนนฮาร์ลีย์และทั้งหมดที่เหลือ”

มีอะไรบางอย่างที่มีมนตร์ขลังเกี่ยวกับเกาะ แต่คำนี้ก็ชวนให้จินตนาการไป
 ถึงไหนต่อไหนแล้ว คุณถูกตัดขาดจากโลก เกาะหนึ่งก็เท่ากับโลกใบหนึ่งในตัว
 และอาจเป็นโลกที่คุณไม่มีวันได้กลับออกมาอีก

เขาคิด

“เราจะทิ้งชีวิตธรรมดาของตัวเองไว้ข้างหลัง”

แล้วยิ้มกับตัวเอง เขาเริ่มวางแผนต่าง ๆ นานา แผนการอันยอดเยี่ยมสำหรับอนาคต เขายังคงยิ้มค้างอยู่เมื่อเดินขึ้นบันไดที่สกัดเข้าไปในหิน

ที่เก้าอี้บนเฉลียง สุภาพบุรุษชราคนหนึ่งนั่งอยู่และภาพที่เห็นนั้นคล้ายคลึง คล้ายคลึงว่าจะคุ้นตานายแพทย์อาร์มสตรองอยู่ไม่น้อย เขาเคยเห็นหน้าตาที่เหมือนกบแบบนั้นที่ไหนนะ คอเหมือนเต่าแบบนั้น ทำนองหลังค่อมแบบนั้นใช่เลย แล้วยังดวงตาสีฟ้า ๆ ซึ่ ๆ มีแววทันคนผู้นั้นอีกเล่า ใช่แล้ว ตาเฉพาะวอร์เกอฟนั้นเอง เขาเคยขึ้นให้การต่อหน้าชายผู้นี้ครั้งหนึ่ง ทำทางเขาเหมือนจะหลับอยู่ตลอดเวลา แต่ฉลาดหลักแหลมเท่าที่สามารถทำได้เมื่อมีประเด็นทางกฎหมาย ทั้งยังมีอิทธิพลมากกับพวกลูกขุน ว่ากันว่าเขาสามารถชักจูงให้ลูกขุนตัดสินใจตามได้เสมอไม่ว่าเมื่อไร เขาเคยทำให้ลูกขุนตัดสินโทษทั้งที่ไม่น่าจะมีความผิดอยู่รายสองราย ผู้พิพากษาเพชรฆาต บางคนเรียกเขาอย่างนั้น

แปลกดีที่มาพบเขาในสถานที่แบบนี้...ที่นี่ ไม่ใช่ที่ไหน ๆ ในโลก

VII

ผู้พิพากษาวอร์เกอฟคิดอยู่ในใจ

“อาร์มสตรองเรอะ จำเขาได้จากคอกพยาน เขาสุภาพและระวังตัวมาก หมอทุกคนก็เป็นไอ้จิ้งจอกนั่นแหละ พวกที่ถนนฮาร์ลีย์นะอาการหนักที่สุดในกลุ่มเลย” และความคิดของเขาก็ยังคงวนเวียนอยู่กับการซักถามบุคคลสำคัญที่สุภาพนุ่มนวลคนหนึ่งบนถาดนสายนั้นเมื่อไม่นานนี้ด้วยอารมณ์ร้าย

เขาพูดออกมาดัง ๆ ด้วยเสียงหัวนต่ำว่า

“เครื่องดีมอยู่ในห้องโถง”

นายแพทย์อาร์มสตรองตอบว่า

“ผมต้องไปแสดงความเคารพเจ้าของบ้านและภรรยาก่อน”

ผู้พิพากษาวอร์เกอฟหลับตาลงอีกครั้ง ดูเหมือนสัตว์เลื้อยคลานไม่มีพืดแล้วพูดว่า

“คุณทำแบบนั้นไม่ได้หรอก”

นายแพทย์อาร์มสตรองตกใจ

“ทำไม่ได้”

ผู้พิพากษาบอกว่า

“ไม่มีทั้งเจ้าของบ้านและภรรยา สถานการณ์แปลกมาก ไม่เข้าใจสถานที่นี้เลย”

นายแพทย์อาร์มสตรองจ้องมองเขาอยู่ราวนาที พอเขาคิดว่าสุภาพบุรุษ
 กลับไปแล้วจริงๆ วอร์เกรฟก็เอ่ยขึ้นทันใด

“คุณรู้จักคอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ไหม?”

“เออ ไม่ครับ เกรงว่าจะไม่รู้จัก”

“มันไม่ได้สลักสำคัญอะไรหรอก” ผู้พิพากษาว่า “เป็นผู้หญิงที่พูดจา
 คลุมเครือมาก และลายมือก็แทบจะอ่านไม่ออก ผมแค่กำลังสงสัยว่าผมมา
 ผิดบ้านหรือเปล่า”

นายแพทย์อาร์มสตรองสิ้นศรัทธาแล้วเดินขึ้นไปบนบ้าน

ผู้พิพากษาวอร์เกรฟครุ่นคิดเรื่องของคอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ก็ไว้ใจไม่ได้
 เหมือนผู้หญิงทุกคนนั่นแหละ

ความคิดของเขาเบนไปหาผู้หญิงสองคนในบ้าน สาวแก่ที่เฝ้าปากแน่นกับ
 เด็กสาวอีกคน เขาไม่สนใจเด็กสาวคนนั้นหรอก หญิงสาวใจง่ายเลือดเย็น ไม่ใช่ลิ
 ผู้หญิงสามคนสิ ถ้านับแม่โรเจอร์สคนนั้นด้วย นี่ก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาด
 เธอดูกลัวจนหัวหด แต่ก็เป็นผู้สามมีภรรยาที่น่านับถือและรู้จักหน้าที่ของตัวเอง...

โรเจอร์สออกมาที่เฉลียงในนาทีนั้นเอง ผู้พิพากษาถามเขาว่า

“เลดี้คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน จะมาไหม คุณรู้หรือเปล่า?”

โรเจอร์สมองเขา

“ไม่น่าครับ เท่าที่ผมทราบไม่มี”

ผู้พิพากษาเลิกคิ้วขึ้น แต่เขาได้แต่แค้นเสียใจในลำคอ

เขาคิดว่า

“เกาะทหารนี่นะรี ไม่สวดยหรืออย่างที่คิดเสียแล้ว”

VIII

แอนโทนี มาร์สตัน กำลังอาบน้ำอยู่ เขาสบายตัวเหลือเกินกับน้ำที่ร้อนจนไวก้อน
 ด้วยรู้สึกเหมือนแขนขาจะเป็นตะคริวหลังจากขับรถอยู่เป็นเวลานาน เขาแทบจะ
 ไม่มีความคิดอะไรผ่านเข้ามาในสมองเลย แอนโทนีเป็นสิ่งมีชีวิตแห่งความรู้สึก
 และแห่งการกระทำต่างหาก

เขาคิดอยู่ในใจว่า

“เราคงจะต้องทนต่อไปให้ตลอดรอดฝั่ง” และจากนั้นเขาก็สลัดทุกอย่าง
 ออกไปจากใจ

น้ำร้อนจนไวก้อน แขนขาที่เมื่อยล้า อีกประเดี๋ยวก็จะโกนหนวด ต่อด้วย
 ค็อกเทลสักแก้ว แล้วก็อาหารค่ำ

แล้วหลังจากนั้นล่ะ

IX

นายบลอร์กำลังผูกเน็คไท เขาไม่เก่งเรื่องแบบนี้ทำไร้นัก

นี่ดูดีหรือยัง เขาคิดว่าใช้ได้แล้วนะ

ไม่มีใครเป็นมิตรกับเขาจริงๆเลย...ตกลงดีที่พวกเขาเหลือบมองกันไปมา
อย่างกับพวกเขาจะรู้...

จะว่าไป มันก็ขึ้นอยู่กับเขานั้นแหละ

เขาไม่มีเจตนาที่จะทำให้งานตัวเองเสีย

เขาเหลือบตาขึ้นมองเพลงกล่อมเด็กในกรอบเหนือห้องเตาผิง

ติดเอาไว้ตรงนั้น เหมาะเจาะลงตัวเชียว!

เขาคิดว่า

นี่ถึงเกาะนี้สมัยที่เขายังเป็นเด็ก ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้มาทำงานแบบนี้ในบ้าน
ที่อยู่บนเกาะนี้ บางทีการที่เราไม่สามารถทำนายอนาคตได้เลยอาจจะดีก็ได้...

X

นายพลแมคอาร์เทอร์กำลังขมวดคิ้วอยู่ตามลำพัง

ให้ตายสิ เรื่องทั้งหมดนี้มันแปลกเป็นบ้า! ไม่เป็นอย่างที่เขาคาดหวังไว้เลย
สักนิดเดียว...

มีอะไรขึ้นมานิดหน่อย เขาก็จะหาข้ออ้างแล้วไปให้พ้นๆ...โยนเรื่องทั้งหมดนี้
ทิ้งไปซะ...

แต่เรือยนต์กลับไปที่แผ่นดินใหญ่แล้วนะสิ

เขาต้องอยู่ต่อ

ที่นี่ก็มาถึงไอ้หนุ่มลอมบาร์ดคนนั้น เขาเป็นคนฟิลิปปินส์

ไม่ตรงไปตรงมา เขาสาบานได้ว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่คนตรงไปตรงมา

XI

เมื่อเสียงฆ้องดังขึ้น ฟิลิป ลอมบาร์ด ก็ออกจากห้องของตนและเดินไปที่หัวบันได
เขาเหยาะย่างราวกับเสือด่า นุ่มนวลและไร้สัมเสียด มีอะไรบางอย่างที่เหมือนเสือด่า
ในตัวเขา ความเป็นสัตว์ล่าเหยื่อ งามสง่าน่ามอง

เขายิ้มกับตัวเอง

หนึ่งสัปดาห์นั้นระอระ

เขาจะขอสนุกกับสัปดาห์นี้เสียหน่อยละ

XII

ในห้องนอนของเธอ เอมีลี เบรนต์ แต่งกายด้วยชุดผ้าไหมสีดำเตรียมพร้อมสำหรับอาหารค่ำ เธอกำลังอ่านคัมภีร์ไบเบิลของตัวเอง
ริมฝีปากขมุบขมิบขณะอ่านตามคำที่เขียนว่า

“บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมที่ตนขุดไว้ และเท้า
ของเขาติดตายเป็นซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ พระยาห์เวห์ทรงแสดง
พระองค์ให้เป็นที่รู้จักเมื่อทรงพิพากษา คนอธรรมติดกับดักด้วย
การงานจากน้ำมือของเขาเอง คนอธรรมจะหันไปสู่นแดนคนตาย”

ริมฝีปากของเธอเฝิ้มแน่น เธอปิดคัมภีร์

จากนั้นเธอก็ลุกขึ้น กลัดเข็มกลัดที่ทำจากหินแครีนกออ์มเข้าที่คอ แล้ว
ลงไปรับประทานอาหารค่ำ